

[Axel Dam.]

blive mellem Radiofonien og en Institution som Folkekirken. Her har Lovgivningen jo bøjet sig for det retfærdige Princip, at Kirkeskat kun opkræves hos dem, der er Medlemmer af Folkekirken, og som til Gengæld har Valgret til Menighedsraadene.

En anden lige saa overflødig Indvending fra et æret Medlem gaar ud paa, at det Oplysningsarbejde, der gøres gennem Radioen, er noget, som vi alle, ogsaa Ikke-Lytterne, er interesserede i. Ja, det kan gerne være, at alle er interesserede i Oplysningen, men deraf følger virkelig ikke, at alle har nogen Ret til Medraadighed over det Oplysningsarbejde, som de intet bidrager til, men lader andre betale. Benævnelsen Statsradiofoni har vist forledt det ærede Medlem til den infantile Slutning, at den som Følge deraf bør lægges ind under Rigsdagens Magtomraade. Radiofonien er jo kun i meget uegentlig Forstand en Statsinstitution, dens Udgifter bestrides ikke af Statskassen, ja, den nyder ikke engang Understøttelse fra Statens Side, hvilket jo dog maa betyde, at ingen blot i sin Egenskab af Statsborger og Skatteyder har nogen som helst Ret eller Adkomst til at udstyre sin politiske Repræsentant med Mandat til at disponere over Radiofoniens Midler. Nej, det virkelige Motiv til at søge Radiofonien lagt ind under Politikernes Magtomraade turde være det, at visse Politikere daarligt kan taale at se en bugnende Pengekasse, uden at deres Tænder løber i Vand, eller rettere uden at det kribler i deres Fingre ved Tanken om, hvad de mange dejlige Penge kunde bruges til, naar man ikke føler sig bundet til det Formaal, Pengene er indbetalt til, men kan anvende dem til et eller andet Radiofonien uvedkommende Formaal.

Efter gængs politisk Moral ser man jo kun paa, hvad Ofrene for Princippet „Skat efter Evne“ menes at have Raad til at udrede, ikke paa, med hvilken moralsk Retsbegrundelse man tvinger dem til at støtte de Formaal, som Pengene anvendes til. Tanken om at nedsætte en Afgift eller en Skat, der viser sig at indbringe mere, end der behøves til det Formaal, den indbetales til, ligger Politikere saa fjernt, for man kan jo altid finde noget andet at anvende Pengene til. Penge er jo noget, vi alle sammen attraar; jeg mindes en Udtalelse af en brav Jyde, da der var Tale om Penge og Valutaspørgsmaal: Ja, jeg ved ikke andet om Pengesedler, end at de er gode at have, sagde han, og det mener jo Politikere ogsaa.

I Retsforbundet betragter vi en saadan Tankegang som uhæderlig. Da Radiofonien opretholdes alene for Lytternes Penge, og da Licensbetalingen er ens for alle, hvad enten de staar i en Lytterforening eller ej, kan vi ikke se nogen anden retfærdig Ordning end den at give alle Licensbetalere lige og direkte Valgret til Radioledelsen, og jeg anbefaler derfor Lovforslaget til velvillig og saglig Behandling.

Formanden: Eksemplarer af de nu fremsatte Lovforslag vil blive omdelt til Tingets Medlemmer.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Tredie Behandling af Forslag til Lov om Fortrinsret i Høsten for Aaret 1935 for Gæld, der stiftes af Ejere og Brugere af Landbrugsejendomme til Anskaffelse af Saasæd, Frø og Kunstgødning.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 3106).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Formanden: Jeg udbeder mig Tingets Samtykke til at lade denne Sags Behandling foregaa i dette Møde. Hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Sagen sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges enstemmigt med 79 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive oversendt til Landstinget.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 76 af 21. Marts 1930 om Radiospredning.

(Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 2551; Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3007).

Sagen sattes til Forhandling.

Ministeren for offentlige Arbejder (Friis-Skotte): Jeg skal tillade mig først